

anderledes. Naar forøvrigt den ærede Landsthingsmand har opstillet det Spørgsmaal, hvorledes det er muligt, naar to Stater befinde sig i Toldforbund med hinanden, at da den ene Stat kan træde i Toldforbund med en tredie, uden at spørge den anden derom, da skal jeg tillade mig for det Første at bemærke, at dette Spørgsmaal maaskee meest passende kunde være udsat, indtil Danmark og Slesvig og Holsteen maatte være blevene selvstændige Stater, hvad de endnu aldrig have været, og med Guds Hjælp heller aldrig skulle blive. Men jeg kan forstikke den ærede Landsthingsmand, at, naar der er et Toldforbund mellem Staten A og Staten B, og det ikke udtrykkeligt er bestemt, at B ikke tør indgaae nogensomhelst Toldforbindelse med C, uden at erhverve A's Samtykke dertil, saa kan B meget godt indgaae Toldforbindelse med C; men det er da ogsaa en Selvefølge, at den ikke kan udvides til A uden dennes Samtykke.

Wesfely: Jeg skulde blot tillade mig den Bemærkning, at det ikke har været min Hensigt at fremstille Slesvig, Holsteen og Danmark som 3 forskjellige Stater.

Blume: Jeg vilde blot tillade mig at sige et Par Ord, ikke med Hensyn til Sagens Realitet, hvorom det nu maaskee vilde være for sildigt at tale, og hvorom jeg vel heller ikke kunde tale tilbørligt, fordi det angaaer saadanne Ting, som ligge udenfor det Omraade, hvori jeg kunde have en selvstændig Mening, men blot med Hensyn til min Stemmegivning i denne Sag. Jeg vilde sige, at jeg i denne Henseende har været endeel i Tvivl. Jeg har ikke ret vidst, hvorledes jeg skulde stemme. Jeg vilde nødtigt bruge Ord, som maaskee kunde synes at være mindre passende; men det har forekommet mig, at dette Lovforslag indeholdt i sig ligesom en Art fjendtlig Magt med Hensyn til den constitutionelle Lovgivningsmyndighed her i Landet, at Lovgivningsmyndigheden, navnlig i en vigtig Deel

af det, som hører ind under den, derved er bleven ligesom noget præjudiceret. Jeg har dermed ikke villet sige Noget, der kunde være en Bebreidelse eller Indvending imod, hvad Regjeringen har gjort; Regjeringen maa have anseet sig fuldkommen bemyndiget til at gjøre, hvad den gjorde, og har vel ogsaa anseet det for at være i Landets Interesse og til dets sande Gavn; men jeg har dog ikke kunnet see Andet, end at der er ligesom noget Fjendtligt deri, der ligesom binder Hænderne paa Lovgivningsmagten og underminerer det Fodfæste, hvorpaa Lovgivningsmyndigheden nødvendig maa hvile, og derfor har det ikke været mig muligt at komme til det Resultat, at jeg kan bifalde det forelagte Lovforslag. Jeg kan altsaa ikke sige Ja dertil. Men paa den anden Side er jeg kommen til Overbeviisning om, at det er Regjeringen høiligt magtpaaliggende, at den Lov gaaer igennem, og saaledes har jeg heller ikke meent at kunne modsætte mig det. Da jeg nemlig nødtigt vil modsætte mig, hvad Regjeringen anseer for at være nødvendigt, og isærdeles nødigt vil modsætte mig, naar jeg har den Overbeviisning, at det, uagtet denne Modsætten, dog alligevel vil gaae igennem, saa vil jeg nødigt sige et Nei, som dog alligevel vilde være spildt. Men, naar jeg ikke kan sige Nei, og jeg heller ikke kan sige Ja, fordi et Ja efter min Mening ganske nødvendigt maa indeholde et Samtykke, et Bifald, en Anerkjendelse af det Rette —, naar jeg saaledes hverken kan sige Ja eller Nei, saa finder jeg det at være det Rette, at jeg afholder mig fra at stemme; og, skjøndt det maaskee kunde synes overskødigt vidtløftigere at motivere det, har jeg dog anseet det for at være tilbørligt, at jeg udtalte mig ligeoverfor Landet saaledes, at de, hvem det maatte være magtpaaliggende at vide, hvorledes jeg har stemt, kunne være bekendte med de Grunde, der have bevæget mig til at afholde mig fra at afgive min Stemme.